

Nr. 25

4. desember 2016

76. árg.

Jólaboðskapurin

Sí, eg kunngeri tykkum eini stór gleðiboð.

Luk. 2,10.

Andin í jólaboðskapinum er góðska og kærleiki. Hvussu kann eitt kristið mannahjarta kenna seg errið og stórt framman fyri fjósinum, krubbuni og lítla barninum? Gleðinnar andi átti at rátt har. „Tí sí, eg kunngeri tykkum eini stór gleðiboð, sum skulu verða fyri alt fólkíð.“

Kærleikans andi – gleðin, sum stendst av at bera øðrum gleðiboðini. Miðdepilin í jólunum er Kristus, tann Kristus, ið elskaði okkum, og sum kom í heimin fyri at liva okkara millum, og fór í deyðan fyri okkum. Tí fær tað menniskjað, sum bara livir fyri seg sjálv, ikki lut í jólagleðini.

Í kærleikanum er altíð nakað av offurgleði. Tí fer jólanna andi at kalla okkum til fult og heilt at geva okkum yvir – fyrst og fremst til Guds og síðani til við gleði at geva burtur av tí, sum vit kalla okkara egna, til hansara æru og til gagns fyri onnur.

Andi jólanna er eisini tilbiðjan. Har hitta vit vísmenninar í bøn við Jesu føtur og ofrandi gull, roykilsí og myrru. Lat hann eisini finna okkum har!

Andi jólanna er boðanarandin. Tað eru gleðiboðini, sum skulu verða fyri alt fólkíð.

*Heimsins fólk gleð teg og syng
tínum drotti at prísá,
hann móti ljósi tær beinast vegin vil vísa,
leiðir tín fót, gevur tær megi og mót,
myrkasta skot upp kann lýsa.*

Hvat hefur Guds orð at týða fyrir okkum í dag?

Reidar Skaia

Tað er so nógv, vit kunnu fylla okkum við gjøgnum sjónvarp, internet og tí, vit lesa. Alt ávirkar okkum. Hvat velja vit?

Eitt av abbaþórnunum mínum, sum vil vera eitt vitni fyri Jesus, kom til mín og segði: Eg má læra at granska meir í Bíbliuni, so eg kann hava okkurt at geva øðrum. Nú er hann liðugur at ganga á einum bíbliuskúla.

Ein kanning nýliga vísti, at fá í Noregi lesa í Bíbliuni hvønn dag, eisini tey kristnu. Tað var svárt at lesa tað. Hugsu tær, um vit tóku til okkum líka lítið av mati. So høvdu vit vissuliga doyð. Fyri meg persónliga er dagliga løtan við Guds orði og bøn lívsneyðug. Tá mæti eg Harranum og vilja hansara, ugga, áminning og tí styrki, sum bara hann kann geva mær.

Fyri nøkrum árum síðani fekk eg krabba, og tá ið ein tíð var fráliðin, fekk eg boð um, at hann kundi havt breitt seg. Vinir okkara fingi í lag eina bønarketu, og vikuna áðrenn, eg skuldi til kanningar, hevði eg nógva pínu. Men hvønn dag talaði Gud við meg gjøgnum Orð sitt og gav mær ugga og lyfti, sum eg í dag havi í glasi og rammu á kamari mínum.

Ein ótrúlig vika hóast støðuna. Á sjúkrahúsinum funnu teir ongan krabba longur, og øll pínan var horvin. Eg slapp at uppliva, at Guds orð er satt, og at Hann heldur lyfti síni. Og soleiðis kundi eg sagt frá mongum vitnisburðum um Guds trúfesti gjøgnum Orðið.

Nógvar røddir í dag sáa iva, um vit kunnu líta á Guds orð. Tað er ikki bara hin óndi, sum sigur: Man Gud nú hava sagt? Mong trúgva tíverri hesum, ja, enntá langt inn í kirkjuna skal sannleikin um tað, ið skrivað stendur, upp til demokratiska atkvøðugreiðslu.

Men bæði Jesus sjálvur og ápostlarnir høvdu fult álit á Orðinum. Eitt nú legði Jesus út Skriftirnar fyri teimum báðum monnunum, sum fóru til Emmaus og eftir tað fyri lærusveinunum, fyri at vísa, at tað sum hendi, var tað, sum var skrivað um Hann (Luk. 24). Á sama hátt Pætur á hvítu-

sunnudegi (Áps. 2) Orðið er Jesus, og Jesus er Orðið (Jóhs. 1,1). Þætur sigur sjálvur, at teir voru eygnavitni (2. Pæt. 1,16). Og soleiðis kundu vit hildið á.

Kæru vinir, latið okkum vera bíbliutrúgvar, og latið okkum vága at standa fyrri nøkrum í hesum dögum. Eg meti tað sum eina æru at verða kallaður ein konservativur, bíbliutrúgvur kristin. Tað førir við sær, at vit vilja taka til okkara og liva í tí framúrskarandi Orðinum, Hann hevur givið okkum.

Effie Campbell umsetti.

Í parti við teimum vanvirdu

Høvdingar hevur hann rindað úr hásetum niður og sett lítilsverd hátt. Svong hevur hann mettað við góðum gávum, og rík rikið burtur við tónum hondum. Luk. 1,52-53.

Hetta er Guds sinnalag, at hann setir seg millum tey á niðastu rókum. Jólaboðskapurin og jólasálmarnir peika ofta á, at Gud hevur ein forkærleika fyrri teimum vanvirdu, teimum veiku og teim fátæku.

Men hví? Hví varð ein fátæk bygdagenti vald til at verða Jesu móðir fram um eina av eini múgvandi ætt. Hví valdi Gud ein strævnan, langan túr á asnabaki, eina krubbu, hálm, fjós og onga hjálp undir føðingini? Hví skuldu fátækir hirðar verða teir fyrstu at síggja størsta undrið í heimssøguni? Hesir hirðarnir høvdu ongar fjølmiðlar at bera hesi góðu tíðindi út. Og soleiðis kundi verið hildið á upp ígjøgnum alt Jesu foldarlív.

Loyvt er at undrast á Guds ætlan og vilja. Men vit mugu eisini javnt og samt boyggja okkum og vera takksom fyrri, at Hann er Gud, og at skapari kærleikans hevur lív okkara í sínum hondum, eisini tá ið vit ikki skilja ætlan og vilja hansara. Vit mugu eisini boyggja okkum og vera takksom fyrri, at Gud við sínum forkærleika fyrri teimum lítilsvirdu vísir kærleika sín til øll menniskju og sær ónýttar móguleikar í øllum menniskjum, eisini í mær og tær. Vit mega boyggja okkum og vera takksom fyrri, at tað ikki eru ytri umstøður so sum viðgongd, útsjónd, pengar og vald, ið gera av virði mítt í Guds eygum. Og so vísir Gud okkum á ein veg í lívi okkara, so vit møta øllum menniskjum á sama hátt, altso ikki gera mun á fólki.

Tú skalt ikki verða til skammar

Harrin gav Hábackkuki hesi boðini: „Skriva svar mítt á eitt skelti við stórum og týðiligum bókstavum, so at tað er lætt at lesa!“ Háb. 2,2 (Nýggj ums.).

Andaligur tekstur skal vera lættur at skilja, tí hann skal náa so nógvum sum gjørligt, so menniskju kunnu verða frelst og uppbygd.

„Eg skammist ikki við gleðiboðskapin, tí at hann er Guds kraft til frelsu fyri hvønn tann, sum trýr ...“ Róm. 1,16. Gev tær far um „fyri hvønn tann, sum trýr.“ Tá ið tú trýrt á Kristus, er øll synd tín fyrigivin, tú ert ílatin Kristi rættvísi, Gud góðtekur teg fult og heilt, og tú ert góðkendur til Himmalin. Tú spyrst kanska: „Hvussu umfangandi skal ein frelsubøn vera?“ Ránsmaðurin á krossinum brúkti bara 11 orð: „Jesus, minst tú til mín, tá ið tú kemur í ríki títt!“ Luk. 23,42 Skattauppkrevjarin í templinum brúkti bara 4 orð: „Gud náði meg syndara!“ Luk. 18,13. Tá ið Pætur tók at søkka á vatninum, hevði hann bara stundir til trý orð: „Harri, bjarga mær!“ Matt. 14,30. Kristus frelsti teir allar!

So kanst tú spyrja: „Hvussu kann eg fáa lut í hesi lívsbroytandi kraft?“ Við trúgv. „Tí at við hjartanum verður trúð til rættvísi, men við munninum verður játtað til frelsu. Tí at Skriftin sigur: „Hvør tann, sum trýr á hann, skal ikki verða til skammar.“ Róm. 10,10-11.

„... et Ord til Dagen“
Effie Campbell umsetti.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlondum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

4. des.	Tekstur: 2. Mós. 7,14-11,10+12,7-14;	bíbliuorð: Sálmur 3,9.
11. des.	Tekstur: Matt.1,18-24;	bíbliuorð: Matt.1,20.
18. des.	Tekstur: Luk. 2,1-20;	bíbliuorð: Luk. 2,11a.

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74

Nr. 26

18. desember 2016

76. árg.

Sí, Harrin drottin kemur við veldi

Sí, Harrin drottin kemur við veldi, armur hansara veitir honum vald. Sí, lön sína hefur hann við sær; og tey, sum hann vann sær, ganga undan honum. Jes. 40,10.

Í hesum døgum hoyra vit aftur boðskapin um hann, sum kom til jarðar sum frelsari okkara. Jólavevangelið nemur við djúpar streingir í sinninum. Mong okkara verða framvegis gripin av frásøgnini um hann, sum segði himmalsins dýrd frá sær og var villigur at koma inn í heim okkara sum eitt lítið barn. Vit kenna fløvan í frásøgnini, tá ið vit hoyra, at hann kom ikki til tey ríku og mektigu, men varð føddur í einum fjósi.

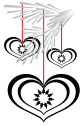
Meðan vit vónrík líta fram ímóti jólunum, møta vit orðinum um Harran, sum kemur við veldi; sterki armur hans veitir honum sigur allastaðni, har hann kemur fram. Vit hoyra eisini um øll tey, sum hann hefur við sær á sigursferðini heim til lovaða landið.

Ikki er heilt lætt at fáa eyga á, hvat alt hetta hefur við jólaboðskapin at gera. Men hyggja vit nærri at hesum, gerst okkum greitt, at hetta snýr seg um jólini. Koma Jesu til jarðar vitnar ikki um, at hetta var ein sigursharri, ið reið inn í staðin. Hann kom til fátæk kor, og tey, sum fyrst frættu tíðindini, hoyrdu til tey fátækastu í samfelagnum.

Men júst mátin, sum hann kom, sýnir vald hansara. Hann er førur fyri at náa og fría tey á niðastu rók, tey fátæku, veiku

og vanvirdu. Hvørki Satan ella deyðin eru førir fyri at halda teimum aftur. Jesus tekur tey við sær út úr myrkursins valdi og leiðir tey heim í himmalsku dýrdina. Til tess krevst alt vald. Tað var tað valdið, sum barnið í krubbuni vísti. Tað er gleðiboðskapurin til øll fátæk og máttleys fólk.

*Tú satst á himlinum høga við skaparans síðu,
komst so til foldar og hjálpti tá okkum úr stríði,
tú vára neyð sást og leiðst harðasta deyð,
tøkk hav tú, drottur, hin blíði.*

Vel at gerast skuldafríur

Vit hava eina søgu, sum sigur okkum, hvørji vit eru í dag. Tað er altíð fortíð okkara, sum avger, hvørji ið vit eru í dag. Hevur tú eitt arr – so er tað, av tí at okkurt er hent í fortíðini, sum hevur givið tær arrið. Soleiðis bera vit fortíðina við okkum.

Okkurt hendi í menniskjans søgu, sum krøkti seg upp í okkum. Vit kunnu fara heilt aftur í søgu menniskjans, heilt til byrjanina. Í Edens urtagarði skapti Gud mannin og konuna. Tey sluppu at uppliva Guds kærleika. Ein av teirra uppgávum var at fáa nógv børn, tí mannaættin skuldi spreiddast út um jørðina. Men í Edens urtagarði vóru ikki bara Ádam og Eva. Ein triði persónur var eisini har – ein, sum skapti trupulleikar.

Og hesin persónur hevði eina søgu. Undan hesum hevði hann verið ein eingil, sum æt Lucifer. Hann hevði verið uppi hjá Gudi; men hann ynskti sær vald. Hann vildi vera størri enn Gud. Har gjørdist bardagi; men eingin kann verða størri enn Gud. Gud mátti senda henda eingilin út úr Himli. Tá ið hesin eingilin tapti bardagan móti Gudi, fór hann at hugsa um aðrar mátar at vísa sítt hatur móti Gudi. Lucifer ætlaði sær at spilla alt fyri menniskjuni, tí hann visti, at Gud elskar menniskjuni. Nú kom Lucifer til sjóndar í Edens urtagarði. Hann fekk yvirtalað Evu at eta eitt súrepli av einum forbodnum træi. Síðani gav hon manni sínum ein bit. Tey vóru bæði tvey ólýðin móti Gudi, og soleiðis kom syndin inn í verðina. Lucifer læt syndina vera sum eitt eiturevni, sum eitt virus, sum breiddi seg runt um alla verðina.

Í dag eru 69 kríggj, sum herja í hesum heimi. 900 mill. menniskju fara svong til songar hvørt kvøld. 18 mill. líða av AIDS, og 12 mill. fara at doyggja av hesi sjúku. Tað er so stórt fátaekradømi á jørðini. Bara 5% eru rík, og tað eru tey í Vesturheiminum, har vit búgva. Vit hava heili 95% av heimsins tilfeingi. Í dag er tað avgerandi fyri eitt barn, hvar tað verður føtt í verðini – tað er tað, sum avger, um barnið skal fáa eitt gott lív.

Vit eru øll syndarar, av tí at Lucifer sprændi sítt eitur sum eitt virus inn í hesi verð. Okkum tørvar eitt móteitur – okkurt, sum kann steðga syndini og strika hana.

Men eg havi eini gleðilig tíðindi. Tað er ein, sum fær alt í rættlag fyri okkum. Guds kærleiki verður ikki givin tær, av tí at tú ert so fittur og skikkiligur. Vit menniskju elska, av tí at fólk eru góð við okkum, tey vísa, at tey virðismeta okkum. Tað vekur eina kenslu av kærleika fram. Men Guds kærleiki er púra øðrvísi – tað er ein kærleiki, sum ikki setir krøv. Hann verður givin øllum menniskjum – forsetum og biddarum. Hetta eru størsti forrættindi eitt menniskja kann hava, nevnliga at verða elskaður av Honum, sum skapti tey.

Kæru syndarar, kæru vinir, eg eri eisini ein syndari. Jesus Kristus, sonur Guds fór frívilliga og rindaði alla syndarokningina hjá øllum syndarum. So nú stendur eitt stempul tvørtur um syndarokningina: GOLDIÐ. Jesus hevur goldið syndina fyri teg. Hann gav seg sjálvan fyri okkum. Enn stendur stríð millum ónt og gott.

Eg kann ikki hugsa mær, at nakar tykkara velur Lucifer. Tit vilja nokk heldur velja Jesus og verða standandi sum skuldafrí. Í dag kanst tú siga: „Eg eri skuldafríur, tí Jesus hevur goldið fyri meg.“ Bjóða honum inn í títt hjarta sum Frelsara og Harra, so er alt hetta títt.

Rune Edvardsen.

Effie Campbell umsetti.

Gud hevur eisini okkurt at siga okkum um pengar: „Ein gevur ríkliga og fær altíð meira aftur, annar verður armur av órættum sparni. Vælgerin sál skal verða ríkliga mettað, og tann, ið øðrum lívgar, skal sjálvur verða lívgaður.“ Orðt. 11,24-25.

e.c. ums.

At bera boðskapin út

*Tí at eg bar meg ikki undan at boða tykkum alt Guds ráð.
Áps. 20,27.*

Helst letur Gud øll tey menniskju, sum koma á leið okkara, hitta okkum, fyri at vit skulu fáa høvi at geva teimum okkurt gott við á leiðini. Guds ætlan er, at vit skulu geva teimum okkurt, sum kann draga tey nærri honum.

Hvussu gott hevði tað ikki verið, um vit við endan á lívsleið okkara av sonnum kundu sagt um hvørja einastu sál, sum vit hittu her í lívinum: „Eg eri reinur fyri alra manna blóð.“

Er soleiðis stutt við okkum? Hevur tú gjørt tað, tú kundi, fyri at leiða hesi til Kristus: Tann, sum arbeiðir hjá tær, og mannin, sum situr undir liðini á tær í bussinum, og fyrst og fremst tey, sum eru tíni, familja tín, tey, sum tú dagliga arbeiðir saman við, á virkinum ella á skrivstovuni?

Tey fyrstu kristnu mettu hvørja einastu støðu sum eitt høvi til at vitna um Kristus. Sjálvt tá ið tey stóðu fyri kongum og fúrstum, lá tað aldri fremst í huganum at sleppa leys. Nei, boð meistarans vóru: Tit skulu vera vitni míni. Tey mettu hesa støður bart út sum eitt høvi til at prædika fyri kongum og fúrstum, sum tey annars ikki sluppu í samband við.

* * * *Sunnudagsblaðið* * * *
ynskir øllum eini gleðilig jól og eitt av Harranum
signað nýggjárs! Bladstjórin

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

18. des.	Tekstur: Luk. 2,1-20;	bíbliuorð: Luk.2,11a.
25. des.	Tekstur: Matt. 2,1-12;	bíbliuorð: Sálmur 119,130a.

Útgevandi: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheyggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74